

Fidellers op het IJselmeer.

Verbaasd aanschouw ik mijn twee kornuiten van het Roermonds Kamer Orkest, toen zij zich aanmelden , in de haven van Hoorn . Prachtig in het pak, de vioolkist in de, het is of zij aanmonsteren op een luxe cruiseschip en voor de muziek gaan zorgen. Het doet mij herinneren aan een schilderij in de oude aankomsthal van de HAL in Rotterdam, *scheepskapel monstert aan* , toch een onbestemd droevig tafereel. Maar mijn zeilbootje is nauwelijks 8 meter lang, zeer sportief en overtuigt, een Deense Speakhugger. Een schuit met spitse kont, laag aan het water met teveel zeil . Gelukkig is het prachtig en rustig weer en zijn de vooruitzichten niet slecht , windje 4 , dus die violen aan boord zullen niet nat worden. Tezamen met een ander schip waarop zwager Jan de stuurman is zetten wij koers naar Terschelling. Het vaarplan van drie uur tot aan de buitenhaven bij Harlingen komt niet uit omdat een windhoos met orkaankracht ons plotseling overvalt. Dan spookt het op de Zuiderzee, te weinig water onder het schip en hevige korte golven, heel gemeen. Onze spitskont loopt vol van achteren. Met veel moeite en geluk bereiken wij nog de schuilhaven in Dokkum . De kuip vol en ieder drijfmat, maar de violen in kist en op hoogste plek in de piepkleine kajuit zijn droog gebleven. Zelfs in de kist trillen de snaren van genoeg bij al die opwinding.

Een binnenkomst in de haven geeft altijd een fijn gevoel, maar deze keer is het voor mijn fijnbesnaarde passagiers een aankomst in de hemel . Zij kijken met ontzag naar de donkere voortollende wolkenmassa's , begeleidt door de wind en hysterische geluiden uit het want. Bij mijn muzikanten , die deze typische haven geluiden bij winden boven 6 beaufort niet kennen , moet dit een gevoel van groot onbehagen geven. De andere boot is 4 km verder in een buitenhaven gevluht, zeg maar weggewaaid , zo zijn er tientallen. Zijnde de kapitein moet er ingegrepen worden want naast een volle maag is in deze omstandigheden vooral de geestelijke gezondheid belangrijk. Met strenge toon zet ik mijn matrozen aan het zwabberen , verder kuisen van de boot , de lijnen goed leggen , de zeilen stormvast vouwen en nog meer voor leken niet te begrijpen bevelen .Dit verdrijft hun angst en geeft mij de tijd de situatie aan de wal te verkennen .

Dokkum is een typische haven aan de Zuiderzee die ver voor de Middeleeuwen gouden tijden beleefd moet hebben .Nu wordt ruimte geboden aan vele jachten , bruine schepen , de kotters en hun typische watermensen . Midden in het dorp ligt het oude stadshotel , statig en heerlijk ouderwets , met grote gelagkamer en maar weinig volk over de vloer. Het is er stil en de waard lijkt oud en droevig , het zijn geen goede tijden . Op mijn vraag of mijn twee violisten wellicht met een deuntje de avond kleur kunnen geven , kijkt hij mij verrast aan. Wanneer ik hem ook nog vertel dat een goede gitaarspeler , smachtend naar een gitaar , enige mijlen verder aan zee , voor een berendburger wilt spelen , staat voor ik het weet de taxi al klaar. Stuurman Jan en zijn NOS, Loet de geluidstechnicus , kapitein wordt opgehaald.

Terug bij mijn vioolspelende bemanning, zij hebben mijn bootje inmiddels nieuw geboend , nodig ik hen uit voor een diner dat zij zelf als muzikant kunnen verdienen. Dit is , amateur muzikanten kennende , altijd heel gevaarlijk want wanneer deze gasten eenmaal spelen stoppen zij maar zelden .De ontvangst in het hotel is ook voor mij verrassend. De droevige waard is nu gekleed in het typisch fries, zwart met hoog zijden hoed en ook de burgemeester is met ketting om aanwezig Verder is de ruime lokaliteit eenzaam leeg. Mijn violerende gasten zijn, met een Jan nog zonder gitaar, zwaar verlegen als zij de eerst Berenburgers van het huis krijgen aangeboden. Een van de waard en de volgende van de heer burgemeester. Op mijn voorstel om het in deze mistroostige omstandigheden niet op een zuipen te zetten maar fijntjes iets terug te doen met muziek, wordt slechts aarzelend gereageerd.Enfin de burgemeester wilt zo graag het Friese volkslied horen. De waard komt plotseling met een gitaar en mijn violisten zetten de tonen van het fiere lied in dat zij kennen van de Friese elfsteden tocht. Toegegeven moet worden dat ik zelden zo'n harmonische melodie gehoord heb van ijle viool klanken en massief vierkantige Friese mannenstemmen, eerst alleen de waard en zijn meester maar snel met compleet koor. Zij stromen binnen de gasten, het zit alras vol tot in de nok. Zuiderzee liederen, melancholisch, er is ook een accordeon gekomen en vrouwen stemmen verdrijven de mistroostigheid. Met verbazing sla ik de ontwikkelingen gade, het lijkt wel een talentjacht die avond .De waard staat tevreden achter de tap en knipoogt. Er ontstaat spontaan een complete jazzband afgewisseld met een aloude hamilton orgel virtuoos, een bekende Nederland zo blijkt , en prachtige stemmen zingen. Soms nog spelen mijn Roermondse violen, maar het aangeboden talent en de geestdrift is zo groot dat zij kunnen volstaan met er *alleen te zijn*, soms te *dirigeren* en verder te *luisteren*. De hoge en langzaam vribrerende E,s hebben hun werk gedaan en de volgende morgen wordt mijn sportief schuitje met de vioolspelers herkend en al passerend , krijgen wij de *scheepshoorn symfonie met vlaggen schouw als beloning* .

Nog nooit heb ik mij zo een gevoel met mijn schip en deze violerende bemanning die enkele uren later helaas, groen van zeeziekte , moet erkennen het echte zeegevoel nog niet te kennen.

(Kopie uit het scheepsjournaal van de La Jolla.)